

og 83 samt Sp. 138, vare ingen andre Endringsforslag fremkomne.

Formanden: Med Hensyn til Afstemningsformen skal jeg bemærke, at der først vil være at afgjøre Formen af det hele Forslag, der er stillet af Udvalget, og at dette Forslag dernæst bliver at sammenligne med det oprindelige Lovudkast. Paa Grund af Sagens Beskaffenhed skal jeg sætte hele Sagen under Et til Forhandling. Ordføreren har Ordet.

Ordføreren (A. Hage): Før jeg tager mig den Frihed at fremsætte nogle Bemærkninger til den Betænkning, som er leveret til Dhr. Medlemmer, ønsker jeg at gjøre Rede for en lille Uorden, som har fundet Sted ved Omdeelingen af Mindretallets Forslag; jeg vil tillade mig simpeltvæk at fortælle, hvorledes det er gaaet til dermed. Vi vare samlede Loverdagsmiddag i Udvalget, og to af dhr. besluttede i et Par Punkter, som jeg siden skal have den Ære at omtale, at være af forskjellig Mening fra Fleertallets, og da vi flere Gange af vor høitærede Formand havde været mindede om at komme med denne Betænkning, sagde jeg: „vi kunne ikke opfatte det længer.“ Jeg gik da op paa Trykkeriet og leverede, hvad der var færdigt, og sagde, at man vilde bringe om Eftermiddagen, hvad der manglede, saaledes, at Betænkningen kunde blive omdeelt paa Mandag; „thi jeg tør ikke“, sagde jeg, „lade mig see af Formanden, før Betænkningen er afleveret.“ Dermed hørte jeg ikke mere til Sagen, før jeg idag kom her i Thinget og fik en vistnok meget velfortjent Trettesættelse af den høitærede Formand, fordi Betænkningen var kommen i en saa ufuldstændig Skikkelse, idet han senere havde erfaret, at der vilde komme et Forslag af Mindretallet. Hvis jeg heri har begaaet nogen Forseelse, haaber jeg, at det ærede Thing vil tilgive mig den.

Det træffer sig saa heldigt for Udvalget, at denne Sag, som for Thinget baade er ny

og gammel — den er gammel, fordi den er bleven behandlet i det foregaaende Aar, og den er ny, fordi den ikke har været underkastet nogen omfattende Behandling —, med en sjelden Dygtighed og omfattende Grundighed er bleven behandlet i de roeskilske Stænder 1842. Der findes i disse Forhandlinger 2 Grunde, som tale for, at vi ere gaaede ind paa Sagen og have gjort det Forslag, som Udvalget har tilladt sig at gjøre. Jeg maa ved denne Leilighed meget beklage, at det hæderlige Medlem, som dengang var Ordfører i de roeskilske Stænder, Etatsraad David, ikke længere har sin Plads i denne Forsamling; thi han vilde uden tvivl, uagtet han ikke er Kjøbmand, med langt større Dygtighed og Kundskab kunne være Ordfører i denne Sag end jeg, ligesom jeg ogsaa maa beklage et andet Medlems Fraværelse, nemlig min høitærede Forgænger i Kjøbenhavns 2den Valgkreds (Broberg), som saameget har interesseret sig for denne Sag. Regjeringen har i Lovudkastet iaar, ligesom tidligere, ene og alene støttet sig paa den Omstændighed, at Flensborgs Handelsstand, som saameget berørtes ved denne Lov, ikke kunde blive hørt og ikke var hørt, og at man derfor skulde forlænge de omhandlede Begunstigelser for et Aar. Det er udviklet i Betænkningen, hvorfor Udvalget har troet, at der var Anledning til at foretage de nødvendige Forandringer uagtet Flensborgs Deelagtighed i denne Sag, og det maa maaskee være mig tilladt at henlede det ærede Things Opmærksomhed paa, hvad der, Flensborg navnlig betræffende, er foregaaet i de roeskilske Stænder 1842. Sagen var bleven ordnet ved en udkommen Kongelig Forordning af 14de April 1842, og blev forelagt Stænderne i Sommeren samme Aar, ledsaget af en meget udførlig begrundet Forklaring af det daværende Generaltoldkammer. I denne Forklaring udhæves det, at Flensborg ved flere Leiligheder har havt Interesse af at see denne Forordning udkomme.